

„Ja, hun havde egentlig lovet at blive noget længere. Men jeg troer, hun længtes efter Byluften. I hvert Fald fik hun pludselig Hastværk. De veed, hun er ingen Ynder af at „komme paa Græs“. Veed De forresten, at De har vundet en Proselyt hjemme hos os ... nemlig min Kones lille Niece ... De husker nok den unge Pige. Hun var meget optaget af sit Besøg hos Dem forleden ... ja, De har maaske set hende i Deres Kirker de sidste Søndage.“

„Jo, — det er netop — netop det særlige,“ sagde Emanuel uden at have hørt hans Ord og uden at mene noget med, hvad han selv sagde.

„Naa, farvel, Hr. Pastor! Jeg ønsker Dem Lykke til at faa Rugen godt i Hus!“

Doktoren gav Kusken et Vink, og Vognen rullede afsted. — — Da Hassing kom hjem, fortalte han sin Kone, at han havde truffet Emanuel, og at Meddelelsen om Ragnhilds Bortrejse syntes at have gjort et vist Indtryk paa ham.

„Ja, blot vi ikke har begaaet en Uforsigtighed ved at føre de to Mennesker sammen igen,“ sagde Fru Hassing. „Jeg har haft mine Tanker derom. Ragnhild var saa underlig febrilsk i den sidste Tid her ... og denne pludselige Afrejse ...“

Hun vilde have sagt mere, men Gerda kom i det samme gennem Stuen for at gaa ud i Haven. Den unge Pige var klædt i sort, havde et stort Stenkulskors paa Brystet og en sortindbunden Bog i Haanden.

„Bare vi ikke faar noget at bebrejde os overfor hende,“ sagde Doktor Hassing med betænkelig Mine, da hun var ude af Stuen. „Hun har nedarvede Anlæg for det ekscentriske! ... Veed du, at hun har givet Søren Fragtmand i Kommission at skaffe hende et Fotografi af Pastor Hansted?“

„Aa, det gaar nok over,“ mente Fru Hassing. „I den Alder vil man den ene Dag være Nonne, den næste Dag Kunstberiderske ... det kender jeg fra mig selv.“

„Du er ogsaa hendes Tante, Ludovica!“